

Retten har frifundet Europa-Kommissionen i Sloveniens søgsmål anlagt med påstand om annullation af den delegerede forordning, hvorefter benævnelsen »Teran« må nævnes på mærkningen af kroatisk vin

I dommen i sagen Slovenien mod Kommissionen (sag T-626/17), afsagt den 9. september 2020, frifandt Retten Kommissionen i Sloveniens søgsmål med påstand om annullation af delegeret forordning (EU) 2017/1353¹ (herefter »den anfægtede forordning«), hvorefter benævnelsen »Teran« på strenge betingelser kan nævnes som druesort på mærkningen af vine fremstillet i Kroatien.

Søgsmålet vedrørte vinbetegnelsen »Teran«, der anvendes i både Slovenien og Kroatien. Fra Sloveniens tiltrædelse til Den Europæiske Union har denne benævnelse kunnet fremgå af mærkningen af visse slovenske vine. Der var oprindeligt tale om en supplerende traditionel benævnelse af vin fra Kras som »kvalitetsvin fra bestemte dyrkningsområder«. Senere blev benævnelsen anerkendt som en beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB).

Eftersom druesortsnavnet »Teran« ligeledes blev anvendt i Kroatien, havde Kroatien, inden denne stat tiltrådte Unionen, givet udtryk for sine bekymringer over muligheden for fortsat at kunne anvende dette navn i mærkning af vin efter sin tiltrædelse, eftersom dette navn allerede var registreret som en slovensk BOB. Efter denne tiltrædelse forsøgte Kommissionen således uden held at finde en forhandlingsløsning mellem Kroatien og Slovenien. Endelig anvendte Kommissionen, næsten fire år efter at Kroatien tiltrådte Unionen, sin beføjelse til at vedtage en undtagelse på mærkningsområdet for at tillade BOB'er og eksisterende mærkningspraksis at eksistere samtidig og fredeligt, når en BOB er registreret og finder anvendelse². Kommissionen vedtog således den anfægtede forordning for at optage benævnelsen »Teran« på listen i bilag XV til forordning nr. 607/2009³, som indeholdt listen over navne på druesorter, der indeholder eller udgør en BOB eller en beskyttet geografisk betegnelse, som undtagelsesvis kunne fremgå på mærkningen af vin. Kommissionen vedtog den anfægtede forordning med tilbagevirkende kraft fra datoen for Kroatiens tiltrædelse til Unionen, den 1. juli 2013. Det fremgår endvidere af den anfægtede forordning, at benævnelsen »Teran« kan benævnes som druesort på mærkningen af vin fremstillet i Kroatien, men udelukkende for oprindelsesbetegnelsen »Hrvatska Istra«, og forudsat at »Hrvatska Istra« og »Teran« anføres i samme synsfelt, og navnet »Teran« fremstår i en mindre skrifttype end den, der anvendes for »Hrvatska Istra«. I medfør af den anfægtede

¹ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/1353 af 19.5.2017 om ændring af forordning (EF) nr. 607/2009 for så vidt angår druesorter og synonymer herfor, der kan anføres ved mærkningen af vin (EUT 2017, L 190, s. 5).

² Først i medfør af artikel 118j i Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22.10.2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) (EUT 2007, L 299, s. 1), herefter, fra den 1.1.2014, i medfør af artikel 100, stk. 3, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17.12.2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT 2013, L 347, s. 671).

³ Kommissionens forordning (EF) nr. 607/2009 af 14.7.2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 479/2008 for så vidt angår beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser, traditionelle benævnelser og mærkning og præsentation af visse vinavlsprodukter (EUT 2009, L 193, s. 60).

forordnings artikel 2 kan kroatisk vin med den kroatisk BOB »Hrvatska Istra«, der blev fremstillet, inden den anfægtede forordning trådte i kraft, fortsat sælges, indtil lagrene er opbrugt.

Til støtte for søgsmålet havde Slovenien hvad angår den anfægtede forordnings tilbagevirkende kraft navnlig påberåbt sig anbringender om en tilsidesættelse af artikel 100, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 1308/2013, som var retsgrundlag for den anfægtede forordning, og en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

For det første fastslog Retten hvad angår retsgrundlaget for den anfægtede forordning, at Kommissionen faktisk havde anvendt artikel 100, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 1308/2013 med tilbagevirkende kraft, hvilket ikke var foreskrevet af lovgiver. Det skulle ikke desto mindre undersøges, om denne anvendelse med tilbagevirkende kraft behæftede den anfægtede forordning med en tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift. I denne forbindelse fastslog Retten, at Kommissionen ikke havde anvendt en ny bemyndigelse hvad angår perioden fra den 1. juli 2013 til den 1. januar 2014. Artikel 100, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 1308/2013 indgår nemlig i den direkte fortsættelse af en lignende bestemmelse i forordning nr. 1234/2007, som var i kraft og fandt anvendelse på tidspunktet for Kroatiens tiltrædelse af Unionen⁴.

Retten bemærkede endvidere, at en bestemmelse, som er lovhjemmel for en retsakt, og som bemyndiger EU-institutionen til at vedtage den pågældende retsakt, skal gælde på det tidspunkt, hvor retsaksen udstedes. Således var det eneste retsgrundlag, som Kommissionen kunne støtte sig på for vedtagelsen af den anfægtede forordning, artikel 100, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 1308/2013. Endvidere fastsatte de omhandlede bestemmelser i forordning nr. 1234/2007 og nr. 1308/2013 ingen tidsmæssig begrænsning for Kommissionens handling. Retten udledte heraf – efter at have fastslået, at Kommissionen ikke kunne vedtage den anfægtede forordning, inden Kroatien tiltrådte Unionen – at eftersom Kommissionen ikke havde stedlig kompetence inden dette tidspunkt, havde den handlet i overensstemmelse med opbygningen og ordlyden af de pågældende bestemmelser.

For det andet bemærkede Retten hvad angår argumentet om, at Kommissionen havde tilsidesat retssikkerhedsprincippet, princippet om overholdelse af velerhvervede rettigheder og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved at tillægge den anfægtede forordning tilbagevirkende kraft, at retssikkerhedsprincippet er til hinder for, at EU-retsakter tillægges tilbagevirkende kraft, medmindre det mål, der forfølges med den anfægtede retsakt, kræver, at den tillægges tilbagevirkende kraft, og der er taget behørigt hensyn til de berørtes berettigede forventning.

For det første fastslog Retten hvad angår det formål, som den anfægtede forordning forfølger, at den tilsigtede at beskytte en lovlig mærkningspraksis, der eksisterede i Kroatien den 30. juni 2013, og at løse en konflikt mellem denne praksis og beskyttelsen af den slovenske BOB »Teran«. Den anfægtede forordning forfulgte følgelig et formål af almen interesse, som nødvendiggjorde, at den blev tillagt tilbagevirkende kraft. Kommissionen kunne nemlig ikke vedtage den anfægtede forordning, inden Republikken Kroatien tiltrådte Unionen, og skulle stille sig på tidspunktet for denne tiltrædelse med henblik på at vurdere, om der eksisterede en særlig mærkningspraksis. Den kunne i øvrigt lovligt søge en forhandlingsløsning mellem de to stater, da det var et ømtåleligt spørgsmål. Endelig fremhævede Retten, at en sådan tilbagevirkende kraft var påkrævet på grund af behovet for kontinuitet i den lovlige mærkningspraksis.

For det andet efterprøvede Retten, om Kommissionen havde givet de slovenske vinproducenter anledning til begrundede forhåbninger om, at Kroatien ikke ville blive indrømmet en undtagelse med tilbagevirkende kraft hvad angår benævnelsen af navnet »Teran« på mærkningen af vin fremstillet på denne stats område. Efter at have analyseret de pågældende omstændigheder fastslog Retten, at det ikke kunne konkluderes, at Kommissionen havde givet præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer. Den bemærkede, at det, henset til omstændighederne i den foreliggende sag, var nødvendigt at tillægge den anfægtede forordning tilbagevirkende kraft. Ifølge Retten havde Slovenien ikke godtgjort, at rækkevidden af og reglerne for den anfægtede

⁴ Artikel 118j, stk. 3, i forordning nr. 1234/2007.

forordnings tilbagevirkende kraft havde skadet de slovenske vinproducenters berettigede forventning.

BEMÆRKNING: Der kan iværksættes appel, der er begrænset til retsspørgsmål, for Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse inden for to måneder og ti dage efter forkyndelsen af denne.

BEMÆRKNING: Annullationssøgsmål tilsigter annullation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annullationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Retten.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Presse- og Informationsafdelingen: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106